

vilde i Naboforhold benytte sin strenge juridiske Ret — det kunde jo ogsaa være, at han ikke vilde gøre det —, men det forekommer mig, at naar Talen er om Statsbanerne, som jo dog nu en Gang tilhøre Staten og findes overalt i Landet og berøre en meget stor Mængde af Landets Borgere, kan man ikke ganske anlægge det samme strenge juridiske Syn, som en privat Mand vilde kunne anlægge. Det forekommer mig, at det i dette og mange andre Tilfælde kunde være hensigtsmæssigt, om Ministeren kunde formaa Statsbanernes Ledelse til at se noget mere kulant paa disse Forhold.

Det er jo forøvrigt ikke alene i Forholdet til Naboerne, at Statsbanerne optræde paa en saadan overlegen og afvisende Maade, det er ogsaa i mange Tilfælde i Forholdet lige over for det rejsende Publikum. Jeg maa i den Henseende sige, at den Bekendtgørelse, som forleden har staaet i „Berlingske Tidende“ angaaende Benyttelsen af Abonnementskort i høj Grad har glædet mig, men jeg har dog ikke fundet den fuldt ud tilfredsstillende, og jeg skal berøre dette, fordi jeg ogsaa ved tidligere Lejligheder — i alt Fald i Fjor — har berørt dette Forhold, uden at de Udtalelser, jeg den Gang fremkom med, have frugtet det allermindste, hvilket jeg ogsaa udtalte, at jeg ikke ventede, at de skulde gøre. Der blev en Gang — nu er det vel et eller to Aar siden — udstedt et Reglement fra Statsbanernes Ledelses Side, der gik ud paa, at Folk, som ere forsynede med Kørekort, altsaa de, som have Abonnementskort eller Frikort, skulle hver eneste Gang, de komme til Stationen, forevise deres Kort, og ligeledes, naar de forlade Stationen, og det skulde de gøre, selv om det er den samme Bestillingsmand, den samme Konduktør, som staar ved Indgangen, og selv om han i øvrigt kender den paagældende lige saa godt som han kender sin Bestemoders Dragkiste. I tidligere Tid vare Forholdene ikke saaledes. Da var den Slags Ting saa temmelig overladte til vedkommende Konduktørs Konduite. Saa snart en Person i nogen Tid havde passeret Indgangen og forevist sit Kort, og Konduktøren havde faaet Kig paa og bidt Mærke i den paagældende, kunde han slippe igennem uden at behøve at fremvise sit Kort. Der er jo dog, navnlig naar man har andre Ting i Hænderne, en vis Ulejlighed forbundet med at lede dette Kort frem, og der er tillige noget vist irriterende i dette meningsløse, at man skal vise, at man er i Besiddelse af Kort, skønt ved-

kommende Konduktør ved det saa overmaade godt i Forvejen. Og jeg tror ikke, at Kontrollen i nogen Maade vilde lide under, at det blev anderledes. Det kunde naturligvis hende, at en Gang imellem en eller anden fik Lov at slippe igennem, som ikke havde Kort, men det samme kan vel hende den Dag i Dag. Den Gang blev Kontrollen udført saaledes, at nogle Dage med længere Tids Mellemlum blev der uventet forlangt, at alle skulde forevise deres Kort. Det var jo en i og for sig fuldkommen tilstrækkelig Kontrol. Var der saa nogen, som den Dag ikke havde sit Kort, maatte han ganske vist bøde derfor. Jeg har selv en Gang maattet gøre det, idet jeg var saa uheldig ikke at have mit Kort, netop da det blev forlangt, at det skulde forevises. Jeg blev i stort Optog ført hen ad Perronen — det ligger mange Aar tilbage, og ingen i min Valgkreds har Guds ske Lov faaet noget at vide derom — ind paa Kontoret, hvor jeg maatte betale 65 Øre. Jeg spurgte, om jeg kunde faa de 65 Øre igen, naar jeg kom og viste mit Kort, men det blev meget bestemt afslaaet. Selvfølgelig var det min Fejl, at jeg ikke altid havde Kortet hos mig. Jeg har altid haft det hos mig siden. Men jeg skal ikke nægte, at det har irriteret mig, som det har irriteret Hundrede af andre, at man, naar man kommer Dag ud og Dag ind, bestandig skal vise sit Kort frem. Det forekommer mig, at naar den højtærede Minister har rørt ved denne Sag angaaende Abonnementskortenes Benyttelse, havde det været meget heldigt, om han var gaaet et Skridt videre og havde ordnet Forholdet fuldt ud. Jeg vil henstille til den højtærede Minister at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse. Det er muligt, at det vil møde Modstand i Generaldirektoratet. Det er jo noget, vi ere vante til her. Vi kunne fremsætte Ønsker, som vi synes i og for sig ere lige ud ad Landevejen, og de kunne blive ret velvillig modtagne af Ministrene, men det viser sig dog, naar der er gaaet nogen Tid, at vi have talt for døde Øren.

Dette giver mig Anledning til ogsaa at rette en Bemærkning til den højtærede Justitsminister. Ved 3dje Behandling af Finansloven i Begyndelsen af dette Aar havde jeg stillet et Ændringsforslag, gaaende ud paa, at det Beløb, der findes opført som Renter af Straffefangernes Overarbejdspenge, skulde udbetales til Straffefangerne selv sammen med Overarbejdspengene i Stedet for, som det hidtil har været Tilfældet, at udbetales i samlet Sum